

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/142/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314204614
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314204614.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandrávej a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci navrhovateľa : G. T., L.. XX.XX.XXXX, J. C. XXXX/XX, Y., právne zástup. JUDr. Júliusom Bučkom, advokátom, AK Námestie slobody 12, Humenné proti odporcovi : POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinová 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15C 81/2014-81 zo dňa 05.02.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Humenné (ďalej len „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 22.02.2005 uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 369,66 Eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vychádzal zo zisteného, že navrhovateľ ako spotrebiteľ sa v danom konaní domáhal určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov zo dňa 22.02.2005, uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom, je neplatná. V rámci dokazovania zistil, že predmetná dohoda obsahuje ustanovenie v čl. I písm. a), ktoré má schopnosť privodiť výraznú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to jednoznačne v neprospech navrhovateľa ako spotrebiteľa. Za absolútne neprijateľnú v súvisiacej zmluve o úvere považoval výšku poplatku za uzatvorenie zmluvy, tj. odplatu za poskytnutie úveru, ktorá je vo výške 50 % z výšky poskytnutej istiny. Pri uzatvorení úverovej zmluvy dlžník sa musel zaviazat' k tomu, že okrem istiny 14 000,- Sk zaplatí veriteľovi aj poplatok 7 000,- Sk. Uvedené skutočne evokuje k presvedčeniu, že v danom prípade sa veriteľ správal úžernícky. Uznal, že poskytovanie úverov v nebankovom sektore je rizikovejšie ako u bánk, preto je pochopiteľné, že podmienky zmluvy sú pre dlžníka tvrdšie, avšak takéto enormné navýšenie je neprípustné a v rozpore s dobrými mravmi i zásadami poctivého obchodného styku. Aplikujúc ustanovenie § 53 ods. 11 OZ uvedenú dohodu hodnotil so zreteľom na inú zmluvu, od ktorej závisí, teda so zreteľom na uzatvorenú úverovú zmluvu. Obidve uzatvorené zmluvy považoval za neplatné minimálne v časti upravujúcej poplatok za uzatvorenie zmluvy o úvere, ktorý predstavuje neprímeranú, až úžernícku odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov a navyše dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov aj v časti obsahujúcej 0,25 % denný úrok z omeškania v prípade akéhokoľvek omeškania dlžníka s úhradou dlhu. Konštatoval, že ide o neprijateľné zmluvné podmienky príkladmo uvedené v § 53 ods. 4 OZ, ktoré svojou povahou možno subsumovať pod ustanovenia uvedené ako písm. s) a t). Uviedol, že ak by neposudzoval obsah dohody o zrážkach zo mzdy súbežne so súvisiacou zmluvou o úvere, možno len súhlasiť s tvrdením navrhovateľa,

že inštitút zrážok zo mzdy by umožňoval obchádzať dôležitý prvok unijného práva - súdnu kontrolu zmluvných podmienok z úradnej moci. Spotrebiteľovi je nutné poskytnúť súdnu ochranu aj pre možné nebezpečenstvo uhradenia plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok premietnutých do zmlúv sledujúcich zabezpečenie splnenia záväzku dlžníkom. Navrhovateľ v danej veci uhradil viac ako istinu úveru, pretože absenciou ustanovení o ročnej percentuálnej miere nákladov a o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom je tento úver bezúročný a bez poplatkov. Realizáciou zrážok zo mzdy by u odporcu vzniklo bezdôvodné obohatenie na základe nezákonne zrazených súm. Pokiaľ teda úverová zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a tieto sú premietnuté aj do dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, je povinnosťou súdu určiť, že dohoda ako zabezpečovací prostriedok pre splnenie záväzku je neplatná. Platí, že aj takáto dohoda, i keď je uzatvorená samostatne a oddelene od úverovej zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká sa hodnotí spolu so zmluvou, od ktorej závisí. Preto rozhodol a výrokom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 22.02.2005 uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná.

Poukázal na ustanovenie § 37, § 39 a § 53 ods.1, 4 písm. s), t), 5, 6 a 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a čl. 4 a 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Prvostupňový súd zaviazal neúspešného odporcu na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva na strane navrhovateľa v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. vo výške 369,66 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie odporca, ktorý v žiadnom prípade nesúhlasil s tvrdením prvostupňového súdu, že Dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená dňa 22.02.2005 je neplatná. Mal za to, že prvostupňový súd sa nemohol opierať o ustanovenia Smernice a vychádzať z nich pri svojom rozhodovaní, pretože Dohoda bola uzavretá pred účinnosťou smernice 93/13/EHS a teda ustanovenia smernice sú neaplikovateľné. Dal do pozornosti, že dohoda predstavuje samostatný dokument, ktorý predstavuje len jeden zo zabezpečovacích inštitútov, ktorým si veriteľ zabezpečuje, že jeho pohľadávka bude splnená, čo je v súlade aj so zákonom o ochrane spotrebiteľa. Z napadaného rozsudku nie je zrejmé, že by žalobca preukázal, že by nebol o následkoch uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy osobitne poučený. Rázne odmietol, že by zmluvne podmienky uvedené v Zmluve o úvere č. 8520019 sú neprijateľné, nakoľko zmluva bola uzavretá s odbornou starostlivosťou s prihliadnutím na dobu, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a účel poskytnutého úveru a oboznámil žalobcu s jej jednotlivými ustanoveniami. Odvolací súd ak by popieral význam zmluvnej pokuty a jej uplatnenie popri úrokoch z omeškania, staval by veriteľa do pozície nevyhodnoteného subjektu čím by došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania, pretože subjekt len využil zákonom stanovené zabezpečovacie prostriedky, ktoré mal k dispozícii. Zároveň bol toho názoru, že žalobca na určení neplatnosti zmluvy nemá právny záujem v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ktorý žalobca nepreukázal.

S poukazom na uvedené sa nestotožnil ani s rozhodnutím súdu o náhrade trov konania. Ak by prvostupňový súd vec správne právne posúdil, návrh navrhovateľa by zamietol a žalovaného by nezaviazal na úhradu trov konania. Navrhol, aby odvolací súd výrok v celom rozsahu rozsudku zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý z dôvodov, ktoré bližšie konkretizoval považoval odvolanie odporcu v celom rozsahu za nedôvodné a navrhol potvrdiť rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred rozsudok verejne vyhlásil a dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol prijatý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach

nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov bola medzi účastníkmi konania uzavretá dňa 22.02.2005 za účelom zabezpečenia pohľadávky odporcu vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Odporca vyzval listom zo dňa 27.11.2013 zamestnávateľa navrhovateľa (spoločnosť Advokátska kancelária Krajňák & Partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave), aby vykonával zrážky zo mzdy navrhovateľa až do úplného uhradenia dlhu 186,33 eur. Zmluvu o úvere považuje navrhovateľ za problematickú, v ktorej sú okrem iného neprijateľné podmienky a ustanovenia, ktoré sú v rozpore s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre chýbajúci údaj o RPMN v percentách, úžerné úroky i neprijateľný administratívny poplatok. Dohoda o zrážkach zo mzdy je zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ktorá umožňuje siahnuť na jeho majetok bez toho, aby mohol zamedziť zamestnávateľovi zrážky vykonávať. Inštitút zrážok zo mzdy podľa navrhovateľa umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je potrebné poskytnúť ochranu kvôli nebezpečenstvu uhradenia plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly.

Nie je sporné, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Tou sa rozumie každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Odporca podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom a navrhovateľ nesledoval použiť úverové prostriedky na obchodnú alebo inú podnikateľskú činnosť.

Na postavení navrhovateľa ako spotrebiteľa nemení uzavretie zmluvy o úvere pred 1.1.2008, pretože súdu nič nebráni judikovať nekalú zmluvnej podmienky podľa generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 OZ zakotvanej do zákona od 1.4.2004 (k spotrebiteľskej zmluve podľa Obchodného zákonníka pozri § 23a zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré za spotrebiteľské považuje explicitne aj zmluvy podľa Obchodného zákonníka).

V súvislosti s námietkou žalovaného o nemožnosti aplikácie smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách poukazuje odvolací súd na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej sa vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t.j. jeho výklad v súlade so smernicou), aby sa tak zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Aplikácia smernice založená na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva tak môže byť použitá vo všetkých horizontálnych aj vertikálnych sporoch.

Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tomto slova zmysle je nerozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie, alebo či sa spotrebiteľ obráti priamo na súd so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť nikto neurčil.

Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený smernicou 93/13 z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, a z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 37).

S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27; Mostaza Claro, bod 26; Asturcom Telecomunicaciones, bod 31, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 39).

V tejto súvislosti možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, už citovaný, bod 27, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 41).

V bode 26 už citovaného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu“ (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 4.10.2007 Max Rampion and Marie-Jeanne Godard C-429/05, bod 61).

Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. rozsudok C-106/77 Simmenthal).

Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice 93/13/EHS jej užitočného účinku.

Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.:

„Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.

Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

Podľa § 4 ods.8 zákona č. 250/2007 Z.z. predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leseň, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Formulácia klauzuly o zrážkach zo mzdy sa dostala objektívne do rozporu s požiadavkou na poctivý obchodný styk a čestnú obchodnú prax. Zákonodarca priznal takémuto konaniu nielen rozpor s imperatívom dobrých mravov ale priamo zo zákonom. Nič nebráni judikovať klauzulu ako neplatnú (§ 53 ods.4 OZ), hoci má základ v znení zákona. Dôležité sú okolnosti jej zakotvenia v zmluve a význam ostatných zmluvných podmienok (Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí; čl.4 smernice Rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Aj iné právne úkony majú základ v zákone a môžu byť za určitých okolností vyhlásené za neplatné (kúpna zmluva, rozhodcovská doložka a ii). Pre záver súdu bolo relevantné, že sporná klauzula vzhľadom na jej osobitný význam bola uvedená z hľadiska podcenenia jej významu zo strany priemerného spotrebiteľa zneužívajúco nedostatočne transparentne a v spojení s poplatkami umožňuje siahnuť spotrebiteľovi na majetok a vymôcť aj plnenia z poplatkov, ktoré sú neprijateľné.

Odvolateľ namieta nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

Zo samotného zákonného ustanovenia (najmä § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) vyplýva tento naliehavý právny záujem spotrebiteľa na takomto určení neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a vyslovenia jej neplatnosti.

„Naliehavý právny záujem je daný, nakoľko len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobca nachádza, pretože len deklaroványm vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu ku svojmu zamestnávateľovi, aby ďalej neprevádzal zrážky z jeho mzdy. Navyše, určovanie neplatnosti predmetnej dohody sa odvíja od posúdenia neprijateľnosti tejto dohody ako zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, na ktorom určení vyplýva naliehavý právny záujem priamo zo zákona. Práve žalobca a jeho majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určuje žalovaná svojím jednostranným rozhodnutím. V konaní pred súdom by mohla byť pohľadávka vyčíslená v zákonnej výške, čo sa žalovaná snaží touto dohodou obísť, a preto je namieste práve táto určovacia žaloba. V opačnom prípade žalovaná výšku svojho nároku, ktorú si takto môže sama určovať, nebude mať potrebu nijako revidovať. Žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., z čoho taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany“. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 11. 2015, sp.zn. 8 Cdo 483/2014).

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.), vrátane výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. a zásadou úspechu navrhovateľa v odvolacom konaní, ktorému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná, lebo návrh na priznanie predložený nebol (§ 151 ods. 1 v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.